

Altijddurende aanbidding...

Van 5 tot 12 september 2021 ging het 52ste Internationaal Eucharistisch Congres (IEC) door te Hongarije, in de hoofdstad Boedapest. Dit congres gaat om de vier jaar door en werd nu, door de omstandigheden van Covid, een jaar uitgesteld. Het congres werd bijzonder toevertrouwd aan de jonge zalige Carlo Acutis, de cyberapostel die vorig jaar zalig werd verklaard. Hij heeft een hele grote tentoonstelling gemaakt over de Eucharistische wonderen over de hele wereld en van de voorbije eeuwen.

Het Congres werd voor het eerst georganiseerd in Rijsel, in 1881 (net 100 jaar vóór de eerste verschijning van Onze Lieve Vrouw te Medjugorje). Het doel is om *de kennis en de aanbidding van de eucharistie te verdiepen en het getuigenis van katholieken van de liefde van God voor de wereld te bevorderen.*

De congresbijeenkomsten vonden plaats in het Congrescentrum van Boedapest. Tijdens het Congres was er ruimte voor studiebijeenkomsten, verschillende getuigenissen en toespraken, onder andere van de Hongaarse president János Áder. Een andere blikvanger was een zigeunerconcert met een orkest van een 100-tal leden. Op zaterdag 11 september was er een eucharistische fakkeltocht onder leiding van kardinaal Péter Erdő, de aartsbisschop van Boedapest, door de straten van de Hongaarse hoofdstad.

Op 12 september ging de slotmis door met Paus Franciscus, het hoogtepunt het gebeuren. Die slotviering werd ook bijgewoond door premier Viktor Orbán die weliswaar calvinist is, maar wiens echtgenote katholiek is.

Er was een ruime keuze van sprekers. Eén van hen willen we aan u voorstellen: pater Justo Antonio Lofeudo, apostel van de Altijddurende Eucharistische Aanbidding. In een eerste puntje geven we een korte levensbeschrijving mee, en in een volgende puntje een samenvatting van de inhoud van zijn toespraak.

Levensbeschrijving

Pater Lofeudo is afkomstig uit Argentinië. Zijn ouders waren van Italiaanse oorsprong. Hij is een van de stichters van de 'Missionaire Gemeenschap van Onze Lieve Vrouw van het Allerheiligste Sacrament' en hij is apostel van de Altijddurende Eucharistische Aanbidding. Hij was voornamelijk werkzaam in Spanje en Italië. In 2014 kwam hij voor het eerst terecht in Hongarije om er kapellen te openen voor altijddurende Aanbidding.

Over de hele wereld zijn ondertussen al 3000 dergelijke kapellen geopend. Daarvan zijn er vele in Amerika, ook in Irak, Syrië, Nepal en Kazachstan. Verder vinden we dergelijke kapellen in Spanje en Hongarije.

Hoewel pater Justo Lofeudo gedoopt was, beleefde hij zijn geloof echter niet. Hij had een succesvolle carrière opgebouwd als ingenieur in de chemie. Hij was werknemer van multinationale ondernemingen en reisde de wereld rond. Op een gegeven moment - hij was toen op zijn werk in Brazilië - verliet hij zijn kantoor om een wandeling te maken. Terwijl hij door de straten wandelde, stelde hij zichzelf de vraag: 'Waarom ben ik op deze aarde geboren?' Het is een vraag die vele mensen bezighoudt. Het werd hem duidelijk dat hij niet gemaakt was om een succesvolle carrière te maken. Hij begon het ook te merken: telkens als hij een stap verder bereikt had, voelde hij zich leeg.

Op de leeftijd van 30 jaar besliste hij om zich niet langer in te zetten voor louter materiële zaken. Hij verhuisde naar Italië. Steeds bleven vele vragen in zijn hoofd hangen. Hij begon

gedurende 2 jaar te vasten en wilde dichter bij God komen. In 1989 verhuisde hij naar Bergamo (Italië) waar hij werkte als raadgevend ingenieur. Op een dag was hij in Turijn voor zijn werk, maar de vergadering ging niet door. Dus ging hij maar een toertje doen in de stad. Hij bezocht er de kathedraal waar de heilige lijkwade van Jezus is. Hij herinnert nog het uur waarop hij daar was (4uur in de namiddag) en dat een biechtvader aanwezig was met een boek in de hand. Hij ging eerst naar de lijkwade. Hij voelde onmiddellijk aan dat de reliek oprecht was. Hij geeft wel toe dat hij voordien dacht dat dit pure namaak was! Toen hij daar stond was hij zo geraakt dat hij verlangde om zo snel mogelijk naar Medjugorje te gaan. Maar eerst zocht hij naar een moment om te kunnen biechten. Hij was zo beschaamd omdat hij 35 jaar zonder God geleefd had. Met een duwtje in de rug van 'Hierboven' zat hij uiteindelijk in de biechtstoel. Hij zei tot de biechtvader: 'Ik ben al 35 jaar niet naar de biecht geweest en wil graag al mijn zonden belijden.' De pater vroeg hem te knielen en hij luisterde. Daarna zei hij dat de grootste zonde van al zijn zonden was dat hij ver van God verwijderd was! Hij dacht: 'Dat zegt hij om mij te troosten', maar hij zag in dat dit inderdaad de waarheid was. Hij ontving de absolutie en op dat moment barstte hij in tranen uit. 'Wees niet bedroefd,' zo zei de biechtvader, 'de Kerk omhelst niet alleen heiligen maar ook zondaars.'

Daarna reisde Justo naar Medjugorje. Deze bedevaart heeft zijn leven volledig veranderd! Hij heeft er al zijn vroegere zonden achtergelaten omwille van Moeder Maria. In het zelfde jaar keerde hij nog eens terug naar Medjugorje, rond de tijd van Kerstmis. Toen werd voor hem zijn priesterroeping duidelijk. Hij studeerde filosofie en theologie bij de paters Dominicanen. Heel snel na zijn priesterwijding voelde hij zich geroepen tot de Altijddurende Aanbidding. Na contact met pater Martin Lucia van Argentinië, begon hij radioshow's te geven en hij interviewde er deze pater. Resultaat? De opening van 3 kapellen in Buenos Aires waar Altijddurende Aanbidding zou doorgaan. Diep in zijn hart voelde hij dat dit zijn ware roeping was!

Pater Lofeudo gelooft rotsvast in de vruchten van de altijddurende Aanbidding. Ondertussen heeft hij al vele sterke verhalen gehoord. Eén ervan is van een vrouw uit Italië. Midden in de nacht liep ze rond in de stad en was van plan om zelfmoord te plegen omdat ze zich eenzaam voelde en mislukt. Ze had ook haar werk verloren. In plaats van naar de brug te lopen, verdwaalde ze. Ze werd aangetrokken door een klein lichtje in de verte. Ze ging er naar toe en zag dat het de kapel was. Toen ze er binnenging werd ze zich ervan bewust dat het Jezus was, de Verrezen Heer, die haar het leven geeft. Dit heeft haar leven gered.

Wanneer we de Heer aanbidden, dan geven we Hem de grootste eer. Hij, de Koning der koningen. We tonen Hem onze grootste eerbied. Pater Lofeudo zei enkele jaren geleden: 'Eeuwigdurende Aanbidding is een geschenk van God voor de wereld van vandaag. God herschept ons en verandert ons tot betere mensen, in de stilte, zonder groot lawaai.'

Zo reisde hij de wereld rond, niet meer voor zijn werk als ingenieur, maar om overal nieuwe kapellen te stichten waar de Heer voor altijd mag aanbeden worden.

Toespraak

In zijn toespraak op 8 september, tijdens het Internationaal Eucharistisch Congres, sprak hij over de vernieuwing van de parochies en de bisdommen door de Altijddurende Eucharistische Aanbidding. Pater Justo Lofeudo legde de nadruk op het belang van de eeuwigdurende aanbidding. Het betekent werkelijk een vernieuwing in het geloof! Als we ons geloof niet verspreiden via de echte aanwezigheid van Christus in de Eucharistie, dan zal het niet lukken. We moeten deze gedurige aanbidding echt propageren in de parochies. Dit is echte evangelisatie.

In onze dagen leven velen alsof God niet eens bestaat. Daarom had paus Johannes Paulus II ooit een oproep gedaan tot evangelisatie van de katholieken. Later had paus Benedictus XVI opgeroepen tot een nieuwe evangelisatie in de streken waar het evangelie nog niet binnengekomen is en ook in de streken waar het christelijk geloof een diepe crisis doormaakt. Hun bedoeling was om de relatie met de Heer Jezus Christus te vernieuwen en weer levendig te maken. Paus Benedictus XVI haalde ooit aan: 'Aanbidding is geen luxe, maar een prioriteit! Het is het vervullen van het eerste gebod: bovenal bemin één God.'

Vandaag echter is de situatie nog slechter geworden. Door de beperkingen die ons opgelegd werden door het coronavirus, waren vele kerken gesloten. Ook moesten we ons houden aan de avondklok. We hadden twee mogelijkheden: Ofwel aanvaardde men deze toestand, en werden de kapellen toch zeker 's nachts gesloten, of, op vele plaatsen in de wereld probeerde men een compromis te bekomen met de autoriteiten. Velen hebben als het ware gevochten om de kapel niet te moeten sluiten. Op vele plaatsen is dit met succes gelukt. Soms was het gewoon één persoon die de ganse nacht aanbidding deed opdat de kapel toch niet zou worden gesloten.

God zij dank mochten we op vele plaatsen de kerken opnieuw openen. Jammer genoeg merken we dat slechts weinig gelovigen terugkeren naar de kerk. Zelfs minder mensen dan we volgens de autoriteiten eigenlijk al mogen ontvangen. Hij benadrukte dat het geen oplossing is om de Mis of de aanbidding via livestream te blijven volgen. We moeten er alles aan doen om toch naar de kapel te gaan en Hem waarlijk in het centrum van ons leven plaatsen!

Het klonk als een grote wens van pater Lofeudo: de sacramentele aanbidding zou in de parochies moeten kunnen beoefend worden, ja in elke parochie. Het is van levensgroot belang opdat het geloof zou overleven en verdiept worden. En daar waar het mogelijk is, zou de aanbidding altijd moeten voortduren, zonder onderbreking.

De pater deelde zijn ervaring: 'Wanneer de Heer aanbeden wordt zonder onderbreking, dan pas kan de Kerk zich vernieuwen.' Daarvoor is er een grondige verandering nodig in de parochies en ook in het leven van de gezinnen en van elk van ons persoonlijk. Het aantal parochies met voortdurende aanbidding zou moeten vermeerderen en het zou moeten gevoed worden. Alleen zo kunnen we vechten tegen het gebrek aan devotie en kunnen we bekomen dat de Eucharistie weer in het licht komt. Het is zo nodig om de gelovigen attent te maken op de werkelijke aanwezigheid van onze Heer in het H. Sacrament van het Altaar. We moeten hen eraan herinneren dat het waardig is Hem alle glorie te geven. Zelfs wanneer de Aanbidding van het H. Sacrament soms een moeizame opdracht is, of wanneer we de vruchten ervan niet duidelijk zien, zelfs dan verdient de Heer alle lofprijzing ter ere van Hemzelf, omdat Hij onze Schepper is, onze Redder. Hij houdt van ons met een eeuwige liefde.

We moeten toelaten dat de Heer ons hart opent en verandert. Men hoort soms zeggen: 'Maar daar gebeurt niets. Daar is niets. Er wordt niets gedaan.' Dat is niet waar! God werkt op die momenten tijdens de aanbidding. En er gebeurt wél iets in ieder van ons. Het is ook Jezus die verklaarde: 'Wie Mijn vlees eet en Mijn bloed drinkt, draagt vele vruchten. En zonder Mij kunnen jullie niets.' Dus: de gedurige aanbidding is het beste wat we kunnen doen. Het draagt zeker vruchten. Er zijn mensen die ver van God staan. Maar het eigenaardige is, dat ook ongelovigen soms binnenkomen in de kapel. Dan voelen ze iets van binnen, zoals Jezus in het Evangelie zegt: 'Vrede zij met u.' Uiteindelijk is het die vrede die centraal staat in de gedurige aanbidding. En dat raakt iedereen, gelovig of niet gelovig. De vrede van Pasen is de grootste gave dat iemand kan verkrijgen. Diegene die de vrede ontvangt zal dan een vrededragers

worden. Deze vrede is dus niet alleen voor diegene die het ontvangt, maar hij straalt deze vrede uit naar zijn familie, zijn omgeving en anderen. Dit is dus een genade voor velen.

Die **vrede** gaat dan verder, buiten de kapel. Zo was er in Italië iemand die getuigde: 'Ik ben al 10 jaar niet meer in een kerk geweest. Ik weet eigenlijk niet waarom ik hier binnengekomen ben. Maar het was het begin van mijn **bekering**.'

Zo is er niet alleen de genade van de vrede, maar ook vele andere genaden die bekomen worden door de aanbidding. Kijk maar naar het verhaal van een Argentijnse vrouw die volop in de miserie zat. Ze had een hele zware chirurgische ingreep ondergaan. Haar kinderen stierven, ze leed zware financiële nood... Een vrouw met heel veel leed, veel verdriet. Ze voelde zich verschrikkelijk vanbinnen. Ze was vroeger al in die kapel geweest, maar ging nu terug naar die kapel. Er gebeurde iets heel diep vanbinnen in haar. Ze kwam overgelukkig buiten en veranderde voor 100%. Ze werd een ijverige apostel van de aanbidding. Ze kreeg ook de genade om te **vergeven** voor alles wat haar werd misdaan. Nu staat ze in voor de armen. Ze geeft voedsel aan de armen en nodigt ook iedereen uit te komen bidden in deze kapel van gedurige aanbidding. Ze is zelf ten volle tot leven gekomen!

De missie van de Kerk is de mensen naar Christus te brengen. Daarin speelt de gedurige aanbidding een bijzondere grote rol voor de parochies, maar ook voor de roepingen tot het Godgewijde leven. Tevens als eerherstel voor alle ontwijdingen die gebeuren tijdens de Eucharistie.

Het valt op dat deze initiatieven veelal uitgaan van de leken. Verder valt op dat de mensen bij deze gedurige aanbidding - dus 24u op 24u - vooral 's nachts geraakt worden door Gods genade. Uit verschillende getuigenissen verhaalt de pater dat diegenen die regelmatig gedurige aanbidding verrichten echt een vernieuwing en verdieping in hun leven meemaken. Dat heeft dan ook invloed op de parochie, in de Kerk en in de samenleving. Het is zeer belangrijk om die echte aanwezigheid van Jezus te zien in de Eucharistie. Zo vertelt hij ook over een arts die eigenlijk atheïst was maar die dan toch heel nieuwsgierig was. Hij vond het zo eigenaardig dat mensen daar uren zaten, niets deden, niets zeiden. Die zaten daar alleen maar. Uiteindelijk stelde deze dokter zich vele vragen. Hij nam de gewoonte een halfuurtje in de kapel te verblijven vooraleer hij naar het ziekenhuis, zijn werk, ging. En dat heeft geleid tot **geloof** en bekering.

Zo zien we dat er vele vruchten zijn, vaak verborgen, maar heel intens. Onze relatie met Jezus wordt veel sterker. We zullen Hem willen brengen naar de mensen.

De pater zei tot slot nog dat deze missie op 2 pijlers gebaseerd is:

- Het is noodzakelijk dat de ogen van de mensen gericht zijn op de werkelijke aanwezigheid van de Heer in het H. Sacrament. Daarom moeten we dit verkondigen aan de mensen. Velen weten dat niet (meer).

- Vervolgens moeten we ervoor zorgen dat er genoeg mensen zijn die deelnemen, zodat er altijd minstens één persoon bij de Heer aanwezig is. Hij mag nooit alleen gelaten worden. Diegenen die een uurtje per week komen aanbidden, maken dus deel uit van een equipe, een grote ononderbroken ketting van liefde en geloof rondom Christus in de Eucharistie. Ze brengen Hem hulde en dankbaarheid en tonen hun erkentelijk tegenover de Heer, tegenover Zijn grootheid en eeuwige liefde voor ons.

<https://www.iec2020.hu/en/news-press/eternal-worship-we-get-easter-peace>